

200705079/1.

Datum uitspraak: 10 augustus 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 07/26378 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 13 juli 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 25 juni 2007 is appellant in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 13 juli 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 19 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Tevens heeft hij daarbij de Afdeling verzocht hem schadevergoeding toe te kennen. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 25 juli 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Het verzoek om schadevergoeding dient reeds hierom te worden afgewezen.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus vastgesteld door mr. R. van der Spoel, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. Y.M. van Soest-Ahlers, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Spoel
Lid van de enkelvoudige kamer

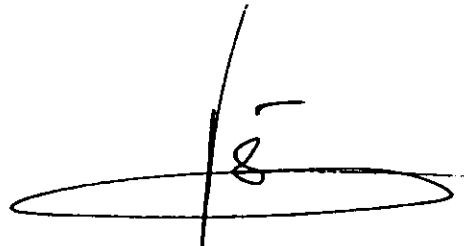
w.g. Van Soest-Ahlers
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 10 augustus 2007

343-562.

Verzonden: 10 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal stroke and a small 'e' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

+31 164 611453
Model M110-A Maatregel van bewaring

V-nummer :
IND-nummer : 9904.12.2122

Piketadvocaat : A.W.A.P. Doesburg Tel: 076-5335399

De ondergetekende, zijnde ambtenaar belast met het toezicht op vreemdelingen, dan wel grensbewaking, tevens
Hulpofficier van Justitie, geleet op artikel 59 Vreemdelingenwet 2000 en de artikelen 5.2 en 5.3
Vreemdelingenbesluit 2000 legt met het oog op de uitzetting aan de vreemdeling, zich noemender

Achternaam :
Voorna(s)m(en) :
Geboortedatum :
Geslacht : Onbekend
Geboorteplaats :
Geboorteland : China (Volksrepubliek)
Nationaliteit : Chinese

IND	2 0 12 2 2
Geboortedatum	
Geboorteplaats	
Geboorteland	
Nationaliteit	

de maatregel van bewaring op zoals bedoeld in:

- (X) artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000;
() artikel 59, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000;
() aanvraag artikel 1 c van de Vreemdelingenwet 2000
() aanvraag regulier

deze maatregel wordt gevorderd door:

- () het belang van de nationale veiligheid, omdat
(X) het belang van de openbare orde omdat er aanwijzingen zijn om te vermoeden dat de vreemdeling zich
aan de uitzetting zal onttrekken, hetgeen blijkt uit het feit dat de vreemdeling:
() verdacht wordt van het plegen van een misdrijf
() veroordeeld is tot zake misdrijf
() ongewensd verklaard is
(X) niet beschikt over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het
Vreemdelingenbesluit
() zich niet aangemeld heeft bij de korpchef
() zich niet gehouden heeft aan zijn vertrektermijn
() gebruik maakt/maakte van een vals/vervalst document
() zich bedient van een of meerdere afzassen
(X) geen vaste woon-/verblijfplaats heeft
() eerder niet rechtmatig in Nederland verbleven heeft
(X) niet beschikt over voldoende middelen van bestaan om in zijn levensonderhoud te voorzien
en/of om zijn terugreis te bekorten
() overige reden(en):
() wegens toepassing van art. 59, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000.
omdat de voor terugkeer noodzakelijke bescheiden voorhanden zijn, dan wel binnen korte termijn
voorhanden zullen zijn.

Ingevolge artikel 36 van het verdrag van Wenen wordt de opgehouden persoon de mogelijkheid
geboden om contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging hier te lande.

De maatregel is opgelegd:

Plaats: Hoogerhulde

Datum: 25-6-2007

Tijd: 20:00 uur

De Minister van Justitie,
namens de Minister,
de hulpofficier van Justitie,

T.E.A. Weening,
opperwachmeester der Koninklijke Marechaussee.

Handtekening:

Een afschrift van deze maatregel is onmiddellijk aan de vreemdeling uitgereikt.

+31 164 611453

Beroep tegen deze maatregel kan schriftelijk worden ingesteld bij de rechtbank te 's-Gravenhage, Centraal Intakebureau vreemdelingenzaken te Haarlem, faxnummer 023 - 5126736. Hierbij dient - bij voorkeur - gebruik te worden gemaakt van het model beroepschrift, zie "www.rechtspraak.nl".

* Slechts invullen bij inbewaaringstelling op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a of b, van de Vreemdelingenwet 2000.

AFSCHRIJF.

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 07/26378 VRONTN/CM

uitspraak van de enkelvoudige kamer

op het beroep tegen de maatregel van bewaring op grond van artikel 59 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), toegepast ten aanzien van de vreemdeling genaamd althans zich noemende:

geboren op te
van Chinese nationaliteit,
thans verblijvende in het Detentiecentrum Zeist te Soesterberg,
V-nummer:

eiser,
gemachtigde: mr. A.W.A.P. Doesburg, advocaat te Breda;

tegen

DE STAATSECRETARIS VAN JUSTITIE

verweerder,
vertegenwoordigd door mr. drs. J.P.M. Wuite, ambtenaar bij de Immigratie- en
Naturalisatiedienst (IND).

1. Procesverloop

Op 25 juni 2007 om 20:00 uur is eiser met het oog op de uitzetting in bewaring gesteld (op grond van artikel 59, eerste lid aanhef en onder a, Vw 2000).

Eiser heeft op 28 juni 2007 tegen de maatregel van bewaring beroep ingesteld. Dit beroep strekt mede tot toekenning van schadevergoeding.

Het beroep is behandeld ter zitting van 9 juli 2007. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen. Ter zitting was een tolk aanwezig.

2. Overwegingen

Beoordeeld dient te worden of de toepassing en tenuitvoerlegging van de maatregel van bewaring in overeenstemming zijn met de wettelijke vereisten dan wel bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid gerechtvaardigd zijn.

Zaaknummer: Awb 07/26378 VRONTN/CM

blad 2

In geschil is of eisers staandehouding rechtmatig is.

In dit kader heeft gemachtigde van eiser primair gesteld dat de controle geen grenscontrole, maar een binnenlandse controle was, gelet waarop het een onrechtmatige controle betreft en subsidiair dat er in het onderhavige geval uit het dossier niet duidelijk blijkt of sprake was van een geringe vermenging met het overige verkeer. De rechtbank volgt dit niet en overweegt dienaangaande als volgt.

Ingevolge artikel 50, eerste lid, Vw 2000, voor zover thans van belang, zijn de ambtenaren belast met de grensbewaking en de ambtenaren belast met het toezicht op vreemdelingen bevoegd, hetzij op grond van feiten en omstandigheden die, naar objectieve maatstaven gemeten, een redelijk vermoeden van illegaal verblijf opleveren, hetzij ter bestrijding van illegaal verblijf na grensoverschrijding, personen staande te houden ter vaststelling van hun identiteit, nationaliteit en verblijfsrechtelijke positie.

Op grond van paragraaf A3/2.2.3 Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) is controle toegestaan ten aanzien van personen, van wie mag worden aangenomen dat zij grensgangers zijn. Voormelde paragraaf van de Vc 2000 ziet op de uitoefening van de in artikel 50, eerste lid, Vw 2000 ter bestrijding van illegaal verblijf na grensoverschrijding verleende bevoegdheid. Daar is onder meer vermeld dat die bevoegdheid slechts betrekking heeft op grensgangers en dat de controles plaatsvinden, zodra dit redelijkerwijs mogelijk is na grensoverschrijding en zolang er nog geen of slechts geringe vermenging met het binnenlandse reizigersverkeer heeft plaatsgevonden. Voorts is vermeld dat de MTV-controles op de treinen worden uitgevoerd tot het punt waarop de ambtenaar belast met het toezicht op vreemdelingen van oordeel is dat niet langer aan het criterium – dat er geen of nagenoeg geen vermenging met het binnenlands reisverkeer mag plaatsvinden – wordt voldaan.

Uit het proces-verbaal van staandehouding blijkt dat de controle op grond van het mobiel toezicht vreemdelingen (MTV) heeft plaatsgevonden in de internationale trein, in de gemeente Roosendaal, nadat deze het station te Roosendaal was gepasseerd. Daarnaast blijkt uit voornoemd proces-verbaal dat er sprake was van een geringe vermenging met het overige verkeer. Deze geringe vermenging bestond uit het feit dat er op het station te Roosendaal om en nabij de vijftien personen op het perron aanwezig waren en in de trein stapten en dat in de trein om en nabij de tweehonderdenvijftig personen aanwezig waren, voordat deze stopte aan het perron.

Bij uitspraak van 22 juni 2005, LJN AT8564, heeft de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) - onder meer - overwogen dat het niet noodzakelijk was dat wachtmeesters met zekerheid moesten kunnen vaststellen dat een vreemdeling zich ten tijde van het passeren van de Belgisch-Nederlandse grens reeds in de trein bevond, aangezien controle ingevolge het bepaalde in voornoemde paragraaf is toegestaan ten aanzien van personen, van wie mag worden aangenomen dat zij grensgangers zijn.

Gelet op het vorenstaande, in samenhang bezien, is de rechtbank van oordeel dat er in het onderhavige geval sprake was van een controle in het kader van het Mobiel Toezicht Vreemdelingen en dat er, gelet op het feit dat zich in casu tweehonderdenvijftig mensen in de trein bevonden en er om en nabij de vijftien mensen op het perron aanwezig waren, sprake is van een geringe vermenging met het overige verkeer, zodat kan worden aangenomen dat eiser grensganger is, hetgeen het criterium is voor deze controlevorm.

Zaaknummer: Awb 07/26378 VRONTN/CM

blad 3

Ten overvloede merkt de rechtbank op dat het aan eiser is om aannemelijk te maken dat hij al dan niet in de trein zat, dan wel te Roosendaal op de trein is gestapt. Nu eiser hiervan geen enkel indicatief bewijs heeft overgelegd, is de rechtbank van oordeel dat hetgeen eiser hieromtrent heeft aangevoerd, niet kan leiden tot het oordeel dat zijn staandehouding onrechtmatig was.

Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat de procedure leidend tot de inbewaringstelling en de wijze van tenuitvoerlegging van de bewaring in overeenstemming zijn met de wettelijke vereisten. De bewaring is derhalve niet op die grond onrechtmatig.

Voorts heeft de gemachtigde van eiser niets gesteld ten aanzien van de vraag of er voldoende gronden aanwezig waren die de maatregel van bewaring konden dragen. De rechtbank stelt vast dat uit de maatregel van bewaring blijkt dat eiser in bewaring is gesteld omdat verweerder van oordeel is dat het belang van de openbare orde de inbewaringstelling vordert gelet op het feit dat er aanwijzingen zijn om te vermoeden dat eiser zich aan de uitzetting zal onttrekken, hetgeen blijkt uit het feit dat eiser niet beschikt over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000), geen vaste woon- of verblijfplaats heeft en niet beschikt over voldoende middelen van bestaan om in zijn levensonderhoud te voorzien en/of om zijn terugreis te bekostigen.

Nu het vorenstaande niet betreft de toepassing van voorschriften van openbare orde, die ambtshalve in de beoordeling moeten worden betrokken, mag de rechtbank hier niet over oordelen.

Voorts is de rechtbank van oordeel dat verweerder voldoende voortvarendheid betracht bij de (voorbereiding van de) uitzetting van eiser. De stelling van eiser dat er geen zicht is op uitzetting, nu het een feit van algemene bekendheid is dat de Chinese autoriteiten weinig reisdocumenten afgeven, volgt de rechtbank niet. De rechtbank verwijst naar de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) van 9 mei 2007 (200702075/1), waarin onder meer is overwogen dat de enkele omstandigheid dat de Chinese autoriteiten slechts in een gering aantal gevallen reisdocumenten verstrekken, al aangenomen dat die omstandigheid zich inderdaad voordeed, op zichzelf niet betekent dat bij voorbaat moet worden aangenomen dat die autoriteiten ook niet bereid zijn een reisdocument te verstrekken indien de desbetreffende vreemdeling volledige en juiste informatie verstrekt en het door hen te verrichten onderzoek niet frustreert. Het is in beginsel aan de vreemdeling om een reis- of identiteitsdocument te verkrijgen. In het onderhavige geval blijkt dat eiser niet zijn medewerking wil verlenen aan terugkeer naar China. Nu eiser geen, hem persoonlijk betreffende, concrete feiten en omstandigheden heeft gesteld op grond waarvan verweerder het op voorhand uitgesloten heeft moeten achten dat het onderzoek door de Chinese autoriteiten binnen een redelijke termijn tot afgifte van een reisdocument kan leiden, bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder er van had moeten uitgaan dat reëel zicht op uitzetting van eiser ontbreekt.

Gelet op het voorgaande én gelet op het feit dat eiser op 2 juli 2007 nader is gehoord en een laissez-passer opdracht op 3 juli 2007 is opgesteld, is de rechtbank van oordeel dat vooralsnog niet kan worden gesteld dat geen reëel zicht op uitzetting bestaat of dat met onvoldoende voortvarendheid aan de uitzetting van eiser wordt gewerkt.

Ook overigens zijn geen feiten of omstandigheden gebleken op grond waarvan de bewaring onrechtmatig moet worden geacht.

Zaaknummer: Awb 07/26378 VRONTN/CM

blad 4

Dit brengt mee dat de toepassing en tenuitvoerlegging van de bewaring in overeenstemming zijn met de wettelijke vereisten en dat de bewaring bij afweging van alle daarbij betrokken belangen gerechtvaardigd is.

Het beroep is ongegrond. Daarom kan geen schadevergoeding worden toegekend.

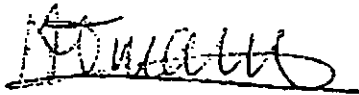
4. Beslissing

De rechtbank

- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. A.R. van der Winkel en in tegenwoordigheid van mr. A. Akfidan-Turan als griffier in het openbaar uitgesproken op

13 JUL 2007

De rechter is buiten staat te tekenen

Partijen kunnen tegen deze uitspraak binnen een week na verzending daarvan hoger beroep instellen bij de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Artikel 85 Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Algemene wet bestuursrecht (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 13 JUL 2007

VOOR AFSCHRIJF CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE

Thomas | Doesburg | Nunnikhoven | Van 't Land
s t r a f r e c h t a d v o c a t e n

Hoger Beroepschrift
Procedurenr. AWB 07 / 26378

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
19 JUL 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van
State
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

Geeft met verschuldigde eerbied te kennen:

geboren op , met de Chinese nationaliteit, thans
verblijvende in het Detentiecentrum Zeist te Soesterberg, - appellant -, te dezer zake
woonplaats kiezende te (4818 LJ) Breda aan de Zandbergweg 49, ten kantore van zijn
gemachtigde mr. R. van 't Land, advocaat en procureur, die door hem bepaaldelijk
gevolmachtigd is namens hem onderhavig hoger beroepschrift op te stellen, te ondertekenen
en in te dienen.

Appellant is op 25 juni 2007 in vreemdelingenbewaring gesteld op grond van art. 59 lid 1
aanhel en onder a Vw. Hiertegen is op 28 juni 2007 beroep ingesteld, welk beroep bij
uitspraak van de enkelvoudige vreemdelingenkamer van de rechtbank te Den Haag, zitting
houdende te Almelo van 13 juli 2007 ongegrond is verklaard, alsmede het verzoek om
schadevergoeding is afgewezen. Een afschrift van de uitspraak wordt hierbij meegezonden
(productie 1).

Appellant kan zich niet verenigen met de uitspraak van 13 juli 2007 en daaraan ten grondslag
liggende overwegingen, waarom hij hiertegen hoger beroep instelt. Hij wenst hiertoe de
navolgende grieven aan te voeren.

Namens appellant is nadrukkelijk aangevoerd dat hij op onrechtmatige wijze is staande
gehouden daar hij ten onrechte als grensganger is aangemerkt. Als gevolg hiervan dient de
daarop volgende in bewaring stelling eveneens en met in achtneming van een te maken
belangenafweging, onrechtmatig te worden geacht. De opgelegde maatregel van bewaring is
dan ook vanaf aanvang onrechtmatig.

Op grond hiervan diende het beroep naar de mening van appellant gegrond verklaard te
worden met bevel tot onmiddellijke in vrijheidstelling van appellant, alsmede diende een
schadevergoeding toegekend te worden voor de onterecht ondergane detentie vanaf aanvang,
te weten 25 juni 2007. De hierna vermelde grieven dienen afzonderlijk, alsmede in
samenhang bezien, te leiden tot gegrond verklaring van dit hoger beroep.

DE GRIEVEN:

Grief 1.

Appellant is van mening dat de rechtbank ten onrechte en in strijd met de belangen van rechtseendheid, rechtsontwikkeling en rechtsbescherming, meer in het bijzonder in strijd met art. 50 lid 1 Vw 2000 jo par. A3/2.4 (A3/2.2.3 oud) van de Vc 2000, in de laatste alinea op pagina 2 van de uitspraak heeft overwogen dat:

"Gelet op het vorenstaande, in samenhang bezien, is de rechtbank van oordeel dat er in het onderhavige geval sprake was van een controle in het kader van het Mobiel Toezicht Vreemdelingen en dat er, gelet op het feit dat zich in casu tweehonderdenvijftig mensen in de trein bevonden en er om en nabij de vijftien mensen op het perron aanwezig waren, sprake is van een geringe vermenging met het overige verkeer, zodat kan worden aangenomen dat eiser grensganger is, het geen het criterium is voor deze controlevorm."

Toelichting:

Appellant meent dat de rechtbank ten onrechte is uitgegaan van de beschrijving van de verbalisanten als neergelegd in het proces-verbaal art. 50 Vw (model M111-C) en aldus appellant ten onrechte (nog) heeft beschouwd als grensganger. De rechtbank verwijst hiertoe naar de voorgaande overwegingen op pagina 2 van de uitspraak. De rechtbank verwijst daarbij naar de tekst van par. A3/2.2.3 van de Vc 2000, alsook naar de tekst van vorenbedoeld proces-verbaal art. 50 Vw.

Par. A3/2.2.3. Vc 2000 stelt dat MTV-controles op de treinen worden uitgevoerd tot het punt waarop de ambtenaar belast met het toezicht op vreemdelingen van oordeel is dat niet langer aan het criterium – dat er geen of nagenoeg geen vermenging met het binnenlands reisverkeer mag plaatsvinden – wordt voldaan. Omdat uit het proces-verbaal art. 50 Vw blijkt dat de ambtenaar / ambtenaren belast met toezicht op vreemdelingen van mening zijn dat (nog) sprake is van geringe vermenging met het overige verkeer, stelt de rechtbank aldus naar de mening van appellant dat daardoor automatisch sprake is van een grenscontrole en hij als grensganger beschouwd dient te worden.

In een eerdere uitspraak van uw Afdeling (d.d. 22 juni 2005, JV 2005/314) heeft uw Afdeling reeds overwogen dat het bij dergelijke treincontroles slechts hoeft te gaan om personen van wie mag worden aangenomen dat zij grensgangers zijn. Dit hoeft aldus niet met zekerheid te worden vastgesteld, doch wordt overgelaten aan de beoordeling van de controlerende verbalisanten.

Voor beantwoording van de vraag wanneer nog sprake is van een geringe vermenging met het overige verkeer wordt veelal gekeken naar de hoeveelheid personen die de trein instappen ten opzichte van de personen welke zich nog in de trein bevinden. Ook hier dienen wij af te gaan op het geen door de controlerende verbalisanten in het processen-verbaal wordt overwogen omtrent de door hen gedane schatting. Hierbij is echter sprake van een aantal onzekerheden, welke de uiteindelijke beoordeling van de vraag of nog sprake is van een grenscontrole ten positieve of ten negatieve kunnen beïnvloeden.

Allereerst is van belang om op te merken dat de vreemdelingencirculaire (A3/2.2.3.) bij de bestrijding van illegale immigratie uit gaat van het feit dat dit in een zo vroeg mogelijk stadium dient te worden tegen gegaan. Ingereisde personen kunnen direct na grensoverschrijding worden onderworpen aan vreemdelingentoezicht. Dit toezicht geldt zoals gezegd alleen voor personen die als grensganger beschouwd kunnen worden.

In geval van een controle op doorgaande wegen en snelwegen alsook op waterwegen is de vraag of er nog sprake is van een grenscontrole heel helder en controleerbaar. Hierdoor is dit ook niet afhankelijk van de interpretatie van de controlerende verbalisanten. Immers wordt ingeval van deze controles een driekilometerzone aangehouden. Alle controles binnen deze zone gelden als grenscontrole. Alle controles daarbuiten betreffen binnenlandse controles (waarvoor alsdan een redelijk vermoeden van illegaal verblijf vereist is). Deze zone mag in geval van een doorgaande weg of snel weg worden overschreden tot de tweede afslag na de grensoverschrijding. In geval van een waterweg mag die zone worden overschreden tot de eerste afmeermogelijkheid. Wanneer blijkens de inhoud van het proces-verbaal aan voorgaande vereisten is voldaan kan worden vastgesteld dat sprake is van een grenscontrole. Discussie is dan niet meer mogelijk.

Naar de mening van appellant ligt dit echter bij een treincontrole anders. De vreemdelingencirculaire stelt hier niet dat grenscontroles in de (internationale) treinen slechts plaats vinden tot aan het eerste station na grensoverschrijding, maar laten dit over aan de beoordeling van de controlerende verbalisanten. Hierdoor blijft er ruimte voor discussie aangezien er geen duidelijke criteria en/of voorwaarden zijn.

In geval van een controle in de internationale trein komend van uit België en voor het moment dat die stopt op het station in Roosendaal is er geen twijfel over het feit dat de betrokken persoon als grensganger heeft te gelden. Hij moet immers in België op de trein zijn gestapt. In geval er een controle plaatsvindt op het perron van het station in Roosendaal zal er evenmin weinig twijfel zijn over de vraag of de betrokken persoon grensganger is. Wanneer de controlerende verbalisanten deze persoon immers uit de trein hebben zien stappen en hem niet uit het oog zijn verloren kan het niet anders dan dat hij grensganger is.

Nogmaals benadrukt is van een duidelijke grenscontrole in onderhavig geval naar de mening van appellant geen sprake en is ten onrechte zonder meer als grensganger aangemerkt.

Uit het proces-verbaal art. 50 Vw blijkt dat appellant in de internationale trein Brussel-Amsterdam, na het passeren van het station Roosendaal is gecontroleerd en is staande gehouden. Naar de mening van appellant kan in ieder geval zeker niet worden gesteld dat hier sprake is van een controle in een zo vroeg mogelijk stadium. De controle heeft niet onmiddellijk na het passeren van de grens plaatsgevonden en de controle heeft evenmin zo spoedig mogelijk daarna plaatsgevonden. Kan er in een dergelijk geval überhaupt nog wel gesproken worden van een grenscontrole? Appellant meent van niet.

Voorts blijkt uit het proces-verbaal art. 50 Vw dat de controlerende verbalisanten in Roosendaal pas op de trein zijn gestapt. Zij relateren vervolgens dat er op het perron om en nabij de 15 personen aanwezig waren en in de trein stapten en er om en nabij de 250 personen in de trein aanwezig waren voordat deze stopte aan het perron.

Appellant merkt hierover op dat de verbalisanten pas een inschatting hebben kunnen maken van de hoeveelheid personen die zich in de trein bevonden op het moment dat de trein stopte op het perron in Roosendaal. Er bevonden zich immers geen verbalisanten in de trein. Op het moment dat de trein stopt dienen de verbalisanten (2) eerst direct een inschatting te maken van de hoeveelheid mensen in de trein (hierbij is ook van belang hoe lang (hoeveel treindelen) de trein was om te kunnen beoordelen hoe betrouwbaar deze schatting is.

Voorts dienen de verbalisanten op dat moment / tegelijkertijd ook een inschatting te maken van de hoeveelheid personen die zich op dat moment op het perron bevonden en in deze trein stapten. Appellant merkt hierbij op dat de controle omstreeks 15.00 uur 's middags heeft plaatsgevonden op een doordeweekse dag (maandag). Het gaat om een trein met eindbestemming Amsterdam, die nog op een aantal tussenstations stopt. Gelet op deze omstandigheden is een aantal van 15 personen wel heel weinig.

Daar komt bij dat de controlerende verbalisanten op dat moment op de trein moeten stappen en dus geen overzicht meer (kunnen) hebben over hoeveel personen eventueel vlak voor vertrek nog op de trein stappen c.q. zijn gestapt. Appellant acht het een feit van algemene bekendheid dat veelvuldig mensen door allerlei omstandigheden op het allerlaatste moment nog op de trein stappen. Uit niets is gebleken of de verbalisanten zicht hebben gehad en gehouden omtrent het aantal personen dat naast de personen welke reeds op het perron stonden te wachten nog zijn aan komen lopen en ook op de trein zijn gestapt. Het totaal aantal personen dat in de trein stapt ten opzichte van het aantal personen dat zich reeds in de trein bevonden is van essentieel belang om te kunnen bepalen of nog sprake is van een geringe vermenging. Thans kan hierop geen deugdelijk antwoord worden gegeven omdat de verbalisanten blijkbaar geen volledig zicht op de "instappers" heeft gehad c.q. kunnen houden. Dit blijkt immers uit het feit dat de verbalisanten enkel spreken over de personen welke op het perron stonden te wachten voordat de trein stopte.

Tenslotte vermeldt het proces-verbaal art. 50 Vw niets over hoeveel personen na het stoppen van de trein UIT de trein zijn gestapt. Ook dit is van essentieel belang aangezien de vermenging, althans het percentage groter wordt naarmate meer mensen de trein hebben verlaten.

Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat zonder meer van de inhoud van het proces-verbaal art. 50 Vw kon worden uitgegaan en dat aldus nog sprake was van een grenscontrole en dat appellant daarbij kon worden beschouwd als grensganger. Dat sprake zou zijn geweest van een geringe vermenging met het overige verkeer kan aan de hand van de inhoud van dit proces-verbaal niet althans onvoldoende worden beoordeeld, waardoor de rechtbank hier niet zonder meer van uit mocht gaan. Zeker niet wanneer dit door appellant gemotiveerd is betwist. De rechtbank had alsdan nader onderzoek dienen te verrichten omtrent de juistheid van het gestelde "geringe vermenging".

De rechtbank heeft aldus ten onrechte en op onvoldoende gemotiveerde wijze overwogen dat appellant grensganger is. Reeds hierom kan de bestreden uitspraak niet in stand blijven en dient deze te worden vernietigd.

Grief 2.

Appellant is van mening dat de rechtbank ten onrechte en in strijd met de belangen van rechtseenheid, rechtsontwikkeling en rechtsbescherming, meer in het bijzonder in strijd met art. 50 lid 1 Vw 2000 jo par. A3/2.4 (A3/2.2.3) van de Vc 2000, in de eerste alinea op pagina 3 van de uitspraak heeft overwogen dat:

"Ten overvloede merkt de rechtbank op dat het aan eiser is om aannemelijk te maken dat hij al dan niet in de trein zat, dan wel te Roosendaal op de trein is gestapt. Nu eiser hiervan geen enkel indicatief bewijs heeft overgelegd, is de rechtbank van oordeel dat hetgeen eiser hieromtrent heeft aangevoerd, niet kan leiden tot het oordeel dat zijn staande houding onrechtmatig was."

Toelichting:

Appellant meent dat de rechtbank het voorgaande ten onrechte heeft overwogen. De rechtbank binkt met dit standpunt op twee gedachtes. Immers heeft de rechtbank eerder onder verwijzing naar een uitspraak van uw Afdeling overwogen dat het niet noodzakelijk is om vast te stellen of de gecontroleerde persoon daadwerkelijk grensganger was, maar dat het moet gaan om een persoon van wie mag worden aangenomen dat zij grensganger is. Met voornoemde overweging lijkt de rechtbank te stellen dat het aan appellant is om het aannemelijk te maken dat hij geen grensganger was, en aldus aannemelijk te maken dat hij niet in de trein zat bij aankomst in Roosendaal, dan wel pas in Roosendaal op de trein is gestapt. Wanneer het niet voor de controlerende verbalisanten noodzakelijk is om het zijn van grensganger vast te stellen, is het ook voor appellant niet noodzakelijk om aannemelijk te maken dat hij geen grensganger is.

Voor de beoordeling van de rechtmatigheid van de MTV-controle is het enkel vereist dat redelijkerwijs is gebleken dat van de gecontroleerde persoon mag worden aangenomen dat hij grensganger is. Onder verwijzing naar hetgeen in de toelichting bij de eerste grief naar voren is gebracht en hier als herhaald en ingelast beschouwd dient te worden meent appellant dat ten onrechte en op onjuiste gronden is aangenomen dat hij grensganger was. Gelet hierop dient dit aldus wel te leiden tot het oordeel dat zijn staande houding onrechtmatig was. Er was immers sprake van een binnenlandse controle waarvoor een redelijk vermoeden van illegaal verblijf vereist is. Nu hiervan niet is gebleken moet zijn staande houding als onrechtmatig worden beschouwd. De rechtbank heeft dit miskend.

Grief 3.

Appellant meent voorts dat de rechtbank ten onrechte en in strijd met de belangen van rechtseenheid, rechtsontwikkeling en rechtsbescherming, meer specifiek in strijd met art. 50 lid 1 Vw 2000 jo par. A3/2.4 (A3/2.2.3) van de Vc 2000 jo art. 59 Vw, in de tweede alinea op pagina 3 van de uitspraak heeft overwogen dat:

"Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat de procedure leidend tot de inbewaringstelling en de wijze van tenuitvoerlegging van de bewaring in overeenstemming zijn met de wettelijke vereisten. De bewaring is derhalve niet op die grond onrechtmatig."

Toelichting:

Onder verwijzing naar het geen hiervoor is aangevoerd en hier als herhaald en ingelast beschouwd dient te worden meent appellant dat de rechtbank wel degelijk had dienen te overwogen dat de procedure leidend tot de in bewaringstelling in strijd met de wettelijke vereisten moet worden geacht alsook dat de daarop volgende bewaring eveneens onrechtmatig had moeten worden geacht.

De rechtbank had voor wat betreft dat laatste een belangenafweging dienen te maken waarbij de rechtbank diende te beoordelen of de oplegging of voortzetting van de bewaring en daarmee gediende belangen in redelijke verhouding staan (en aldus voldoende zwaarwegend zijn) tot de ernst van het gebrek en de daarbij geschonden belangen. Naar de mening van appelland had de rechtbank alsdan dienen te beoordelen dat verweerder geen bijzondere belangen heeft gesteld, noch deze aanwezig zijn, welke dit gebrek herstellen. De bewaring diende dan ook eveneens onrechtmatig te worden geacht.

Grief 4.

Appelland meent dat de rechtbank ten onrechte en in strijd met de belangen van rechtseenheid, rechtsontwikkeling en rechtsbescherming, meer in het bijzonder in strijd met art. 50 jo 59 Vw, in de eerste alinea op pagina 4 van de uitspraak heeft overwogen dat:

"Dit brengt mee dat de toepassing en tenuitvoerlegging van de bewaring in overeenstemming zijn met de wettelijke vereisten en dat de bewaring bij afweging van alle daarbij betrokken belangen gerechtvaardigd is.

Het beroep is ongegrond. Daarom kan geen schadevergoeding worden toegekend."

Toelichting:

Onder verwijzing naar de toelichtingen bij de voorgaande grieven, welke hier als herhaald en ingelast beschouwd dienen te worden, stelt appelland dat de rechtbank ten onrechte tot deze conclusie is gekomen. De toepassing en tenuitvoerlegging van de bewaring zijn wel degelijk in strijd met de Vw 2000, meer in het bijzonder in strijd met de artt. 50 en 59 van de Vw 2000. Voorts dient als gevolg van de door appelland gestelde onrechtmatige staande houding een belangenafweging plaats te vinden. Zoals reeds hiervoor aangegeven dient de bewaring ook bij een belangenafweging onrechtmatig te worden geoordeeld. De maatregel had dan ook onrechtmatig dienen te worden geacht door de rechtbank.

Als gevolg hiervan had de rechtbank dan ook eveneens het beroep van appelland gegrond dienen te verklaren. Gelet op de gegrond verklaring van het beroep diende er tevens aanleiding te zijn voor toekenning van een schadevergoeding. Doordat de maatregel van bewaring vanaf aanvang onrechtmatig dient te worden geacht, zou hem een schadevergoeding toegekend dienen te worden voor de ten onrechte door appelland in bewaring doorgebrachte tijd vanaf 25 juni 2007 tot en met de datum van zijn invrijheidstelling.

Grief 5.

Appelland meent dat de rechtbank in navolging van de voorgaande grieven derhalve ten onrechte onder punt 4. Beslissing (pagina 4) heeft overwogen dat:

"De rechtbank

- *verklaart het beroep ongegrond;*
- *wijst het verzoek om schadevergoeding af."*

Toelichting:

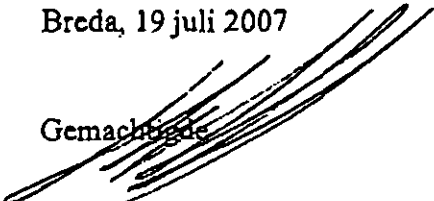
Onder verwijzing naar hetgeen is overwogen in de toelichtingen bij de voorgaande grieven heeft de rechtbank ten onrechte en op onjuiste gronden vorenbedoelde beslissing genomen. De rechtbank had op grond van het voorgaande het beroep gegrond dienen te verklaren, alsmede het verzoek om schadevergoeding vanaf 25 juni 2007 tot en met de datum van zijn invrijheidstelling dienen toe te wijzen.

REDENEN WAAROM:

Appellant zich tot uw College wendt met het eerbiedige verzoek het hoger beroepschrift gegrond te verklaren met vernietiging van de bestreden uitspraak d.d. 13 juli 2007, alsmede zelf in de zaak te voorzien door te bepalen dat de maatregel van bewaring met ingang van 25 juni 2007 als onrechtmatig beschouwd dient te worden, appellant onmiddellijk in vrijheid te doen laten stellen, alsmede het verzoek om schadevergoeding voor de ten onrechte ondergane detentie vanaf 25 juni 2007 (tot en met datum in vrijheidstelling) toe te wijzen.

Breda, 19 juli 2007

Gemachtigde

Productie: 1